

ter maa ofre et eller andet, saa maa vi gøre det, saa ere vi nødte til at gøre det, og der har ogsaa det ærede Medlem, som havde Ordet før, det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) Ret, men jeg gaar længere tilbage end han. Historien begyndte ikke, som det ærede Medlem sagde, for et Aar siden, den gaar tilbage til det Tidspunkt, da det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Frijs) og efter ham jeg selv tog Ordet under disse Skattesagers Behandling, først jeg under Skattesagerne, siden han under Toldsagen, og sagde, at vi paa disse Punkter vilde strække os videre for at komme Folketinget i Møde. Der blev den Tanke først tydeligt udtalt, som vi siden have levet paa i Haab om, at en stor Del af Højre skulde følge med os, et Haab, vi aldrig have sluppet; vi ønskede at stille os saaledes i Lovgivningssager, at dette Samarbejde mellem Tingene, som jeg atter og atter betonedede Nødvendigheden af, kom til Stede, og var det illoyalt den Gang? Nej, det var fuldt loyalt over for den daværende Regering, fuldt loyalt, og jeg kan sige det saa meget mere, som jeg som Ordfører i Skattesagen gentagende havde Lejlighed til at konferere med de to Mænd i de to Regeringer, der spillede saa vigtig en Rolle, og hvor jeg paa alle Trin handlede i Forstaaelse med Regeringen, og jeg skal indskyde den lille personlige Bemærkning, at jeg blev endog kongevalgt under en af disse Regeringer og blev spurgt forud, om jeg var med til den Stræben, der gik gennem Tingene efter at faa Samarbejde inden for Rigsdagen. Skulde jeg loyalt kunne forlade den Opfattelse nu, fordi Stillingen nu er bleven en anden! Det er mig umuligt.

Altsaa, dette er og har været i de sidste 3—4 Aar i disse store finansielle Sagers Behandling de „ottes“ Formaal, og lad mig føje til, at naar det nu fremstilles, som om det var dem, der vilde nedbryde Agtelsen for Landstinget og Lovgivningsmagten, at vi traadte op mod Regeringen, mod Højre og den nuværende Regering, saa vil jeg sige: Se paa de ni Mand og sig mig, om de tror, at nogen af dem med Rette kan stemples for at ville gaa disse forskellige Veje, og lad mig føje til, at dette, jeg her har sagt, har for mit Ved-

kommende været det ledende, og jeg tror for de andre Herrer ogsaa. Ingen af os ni tænke vist paa saadant noget som at skabe et nyt Parti, og de Ord, der faldt fra det ærede 6te Medlem for 6te Kreds maa heller ikke forstaas saaledes, at vi tænke paa at rejse en ny Partifane her i dette Land. Vi ville handle efter den Overbevisning, vi have i denne Sag, og hvis den trænger igennem, og hvis det er saa lykkeligt, at den faar flere Medlemmer her i dette Ting med sig, være sig før eller efter Valgene, saa vil det føre til det Resultat, det ærede Medlem udkastede Billedet af, og saa vil det konservative Parti her i Landet komme til at se noget anderledes ud end nu. Det er ikke vor Mening at gaa ud i Landet og rejse nogen stor Partibevegelse; vi handle kun efter den Overbevisning, som vi have handlet efter i de sidste Aar.

Og endnu en Ting, thi det er mig om at gøre, saa vidt jeg kan klare det, at fralægge os denne Skyld, man lægger paa os for at standse Lovgivningsarbejdet. Jeg har vist, tror jeg, i disse Sager her, at vi ved at stille os anderledes, ikke havde hjulpet dem en Tøddel frem; vi maatte stille os, som vi have gjort, for muligt at faa dem til at gaa, men det var netop denne Bekymring for, at Lovgivningsarbejdet skulde komme til at hvile, som var stærk hos os otte i Foraaret ved en vis Begivenhed og i fuldt Maal var til Stede hos adskillige andre end disse otte her i Tinget. Det var det, der gjorde, at vi stillede os, som vi den Gang stillede os, og som vi maatte stille os, og den Bekymring, der næredes af os, er ikke bleven mindre ved det, som siden er sket, den Bekymring for, at, som Tingene ville stille sig her i Landet, vilde Lovgivningsarbejdet komme til at hvile. Man søge Skylden, hvor man vil, men jeg kan ikke andet end fremhæve i denne Forbindelse Sager, som ligge os alle paa Sinde. Lad mig først nævne en enkelt Sag; min Vej fører mig daglig over Kristiansborg Ridebane, gennem Buegangene, og de Herrer ville ikke kunne finde noget mere stødende end den Lægteindhegning der er stillet op paa en af vore store Passager. Den er opsat for at skjærme en Slotsruin. Hvor ofte have vi